

SMÍŠENÉ MANŽELSTVÍ – POHLED ZE VNITŘ

Na manželství věřících z různých církví se většinou hledí s obavami. Tak nám to alespoň řekl duchovní při svatební promluvě před osmi lety. Ale řekl také, a my jsme mu za to vděční, že se modlí, abychom svým manželstvím ukazovali, že „jenom nedůvěra“ nemusí být na místě. V tom duchu bychom chtěli vám, kteří jste „mimo“, sdělit pár kladných momentů, i když tím nechci zastřít, že si partneři do takového manželství přinášejí k řadě problémů, které se časem objeví, ještě jeden navíc.

Ale to kladné. Ve smíšeném manželství dochází za prvé k promýšlení ekumenických otázek. Oslovuje nás velebnějšká modlitba Páně za jednotu (Jan 17); chápeme, jak úzce souvisí její prosby: „abys je zachoval od zlého“ a „aby byli jedno“. Víme totiž, jak úzce souvisí tyto dvě věci v manželství.

Dále: roztávají bariéry předpojatosti, a to nejen naše, ale snad i těch, kteří se u nás vzájemně setkávají. Z pozice pouhé „obranu čisté víry“ přecházíme alespoň občas k „nic nečiňte z osobní zaujatosti, ale v pokoře pokládejte jiné za znamenitější než sebe“ (Flp 2,3). A v našich vztazích chápeme, že být si duchovně blízko nemůžeme pěstováním společné tradice, ale jen tak, když se oba budeme menšit a když v nás poroste Kristus.

Za třetí – a v Božích očích to asi není to nejposlednější – dvě oddělena společenství se tu ústy i srdcem svých dvou členů denně, nebo skoro denně, spolu modlí. Dvě oddělená společenství se tu také ve svých dvou členech milují a společně tvoří místo lásky pro děti a pro další lidi. A společně také chybují a hřeší i činí pokání.

A také – navzdory obavám teologů a při všem respektu k hloubce této svátosti – realizují interkomunio. Alespoň pokud jde o účast na večeři Páně v nekatolické církvi. Žijeme totiž vzájemně tak blízko, že není snadné pozvání Páně ke stolu přijmout bez svého partnera; on mi přece před Pánem není „jinak blízko“ než druzí bratři.

(Sdělení české dvojice)

Během biskupské synody v Římě v říjnu 1980 navrhl kardinál Willebrands, předseda Sekretariátu pro jednotu křesťanů, aby se znovu prozkoumala pastorační pravidla o interkomunio vzhledem k existenci smíšených manželství. Podpořil jej v tom výslovně i zástupce severských zemí, biskup Gran z Oslo. Vyslovil také přání, aby se církev dívala na smíšená manželství „méně negativně než dosud“, neboť jsou-li oba opravdově věřící, může mít jejich manželství „velkou ekumenickou hodnotu“. Kromě toho upozornil, že zásada katolické výchovy všech dětí může zapůsobit proti víře, je-li katolická strana ve víře značně slabší. Ovšem takové podněty potřebují dozrát, aby prospěly jednotlivcům, církvi v celosvětovém rozsahu i ekumenickému vývoji.